

gaa, har nogen Betænkelighed derved og næsten har, lad mig sige, Kvaler ved at lade dette Menneske gaa ledigt, men dog til Slut maa gøre det. Det maa være betydeligt mindre Ubehag, betydelig mindre Kval for vedkommende Arbejdsgiver at lade denne Mand gaa, naar det er nødvendigt, naar man ved, at der er en Arbejdsløsheds-kasse, hvorigennem denne Mand, i hvert Fald til at begynde med, kan blive støttet, saa at den Risiko, han tidligere løb, nu til Dels er tagen bort.

Da det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds i Forgaars udtalte sig, kom jeg til at tænke paa det gamle Ord, at Utak er Verdens Løn. Det forbavsede mig, at netop dette ærede Medlem vilde fremkomme med de Udtalelser, han fremkom med der, idet jeg synes, at han ellers altid i sin hele Udtryksform er saa urban, at jeg ikke havde ventet, at han vilde bruge de Ord, som han der brugte. Fortrykket har jeg liggende for mig; med den ærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at nævne, hvorledes han omtalte det Lovforslag, som tidligere er blevet fremlagt af Medlemmer indenfor min Gruppe. Han sagde: „Det forudgaaende“ — altsaa dette Lovforslag — „havde saa meget Udslæt, saa meget Skab paa sig, at det ikke vilde være appetitligt at omgaa det i Længden.“ Jeg beklager, at slige Udtryk kunne komme frem fra noget Medlem, og allermest beklager jeg, at de kunne komme fra det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds. Jeg tænker mig, at hvis den Slags Udtalelser skulle bruges, kan det kun være for derigennem at ville hævde, at det Parti, som virkelig den Gang fremsatte et Lovforslag, der tilsigtede at gøre noget godt overfor Arbejderne, ikke havde den Følelse for Arbejderne, som gav sig Udslag gennem Lovforslaget. Jeg vil sige, at det er uheldigt — og jeg har Lov til at sige det, tror jeg —, naar et bestemt Parti til enhver Tid vil give sig Udseende af at have taget Patent paa Arbejdervenlighed og Arbejderkærlighed. Det har man nu en Gang ikke Lov til, thi jeg præciserer bestemt for mit Partis Vedkommende — og jeg antager, at andre ville gøre det samme —, at vi have lige saa stor og lige saa varm Kærlighed til Arbejderne som de Herrer fra socialdemokratisk Side. At vi ikke altid kunne skilte med det i den Grad, som de kunne, er en anden Sag, men Kærligheden og Interessen for Arbejderne er absolut til Stede i samme Grad paa vor Side som i det andet Parti. Men vi ere for Resten vant dertil. De sociale Love,

der ere gennemførte baade under tidligere Ministerier og under dette Ministerium, maa jo til enhver Tid finde sig i at blive betragtede som gennemførte ifølge et Pres, fra Socialdemokraternes Side; det bliver hævdet for det ene Lovforslags Vedkommende efter det andet. Jeg kan ikke andet end beklage det, idet jeg tror, at det i Længden vil skade det Parti, der forsøger at frakende andre Partier Interesse og Kærlighed til Arbejderstanden.

Jeg forundrede mig saa meget mere over, at det ærede Medlem kunde komme ind paa den Omtale af det tidligere forelagte Lovforslag, som jeg tror at turde garantere for, at hvis man lader nogen læse det tidligere forelagte private Lovforslag og dette Lovforslag, som nu er forelagt fra Kommissionen, igennem efter hinanden, saa ville de fleste, ja næsten alle — udover det, at de maaske have bidt Mærke i, at der er forskellige Tal — tro, at det er det samme Lovforslag, de have læst. Der er ikke nogen Forskel, naar man ikke lægger dem ved Siden af hinanden og gennemgaar dem Paragraf for Paragraf, thi ét er sikkert, og det er, at de begge to ere byggede paa det samme Princip og i det store og hele paa det samme Grundlag.

Men endnu mærkeligere er det, fordi allerede under 1ste Behandling af det Lovforslag, der var stillet af det ærede forhenværende Medlem for Randers, udtalte det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds den 2. April 1903 — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg blot nævne et Par Ord af Rigsdagstidenden for 1902—03, Sp. 4255 — vedrørende den Sum, der var foreslaaet i det tidligere Lovforslag, saaledes: „I hvert Fald i de første Par Aar vil man i de 120,000 Kr. kunne have omtrent det samme Beløb til Raadighed, der nu haves til Raadighed til Sygekasserne, idet jeg ikke antager, at man i de første Aar vil komme stort over 40,000 Medlemmer eller deromkring“, og i Slutningen af sin Tale siger han: „Jeg vil derfor, til Trods for, at jeg har kritiseret Enkeltheder, anbefale Forslaget og ønske, at det maa finde en god Skæbne paa sin Vej“. Da jeg nu ikke antager, at det ærede Medlem vil staa og anbefale et Lovforslag og ønske det en god Skæbne paa dets Vej, naar det har Skab og Udslæt paa sig, saa at det er uappetitligt at røre ved, maa jeg tro, at det ærede Medlem har forandret sin Opfattelse fra da til nu. Jeg skal end yderligere sige, at den Interesse, han lagde i sin sidste Ud-